

РЕШЕНИЕ

№ 1247

гр. Варна, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: К. Т. В.

Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от К. Т. В. Въззивно гражданско дело №
20223100501718 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е образувано по въззивна жалба от **К. В. К.** против Решение № 260215 от 06.04.2022 година, постановено по гр.дело № 1966/2021 година, по описа на ВРС, с която е била уважена исковата претенция по чл.422 от ГПК и е било прието за установено по отношение на длъжника К. В. К., ЕГН *****, с адрес ***, ***, че съществува вземането на кредитора К. Ж. Ж. – К.А, ЕГН ***** по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по ч.гр.дело № 490/2020 г. на РС Варна за заплащане на сума в размер на 3000 /три хиляди/ лева, представляваща дължимата от ответника издръжка в полза на ищцата за месеци октомври, ноември и декември на 2018 год., на основание чл.5, ал.1 от подписан от страните Брачен договор от 18.10.2013 година, с нотариална заверка на подписите рег. № 3877/06.11.2013 г. и с нотариална заверка на съдържанието рег.№ 3878/06.11.2013 г. на нотариус Я.Н. с район на действие района на РС Варна, рег.№ 011 на Нотариалната камара, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 17.12.2019 год. до окончателното изплащане на задължението, на осн.чл. 422 ГПК, вр.чл.79, ал.1 ЗЗД, вр.чл.37, ал.3 СК и чл. 86, ал.1 ЗЗД., както и с което К. е бил осъден да заплати в полза на К.а сумата от 440.00 /четиристотин и четиридесет/ лева, на осн.чл.78, ал.1 ГПК., както и в полза на ВРС сумата от 120.00 /сто и двадесет/ лева, на осн.чл.78, ал.6 ГПК.

В жалбата си въззивника К. сочи, че решението е явява неправилно и е постановено в противоречие със закона.Излага се, че съдът необосновано е дал вяра в показанията на свидетеля Н. и че реално той не е полагал подпис в Брачния договор, поради което и той е бил сключен при липса на съгласие от

негова страна, т.е. явява се нищожен. Сочи се още, че съдът не е изследвал обстоятелството, че самия въззивник не е разполагал с нарочни средства, за да изпълни договора, факт, който личи от трудовите му възнаграждения. Въззивника сочи още, че фактическата раздяла между страните е настъпила през март 2019 година, както и че издръжка за минало време може да се иска само за година назад. По същество той настоява съдът да отмени решението, и да отхвърли исковата претенция.

В срока по чл.263 от ГПК е постъпил отговор от страна на адв.В., която представлява въззиваемата, и с него се настоява съдът да потвърди решението, като правилно и законосъобразно. Излагат се нарочни аргументи в тази насока.

В съдебно заседание, въззивника е редовно призован, не се явява, не се представлява.

Въззиваемата К. Ж. – К.а, редовно призована, не се явява, но чрез адв.В. оспорва въззивната жалба и поддържа подадения отговор.

За да се произнесе по спора, след като се запозна с делото и застъпените от страните становища, ВОС установи следното:

Не е спорно между страните, и се установява от материалите по делото, че К. Ж. Ж. – К.а и К. В. К., са съпрузи от 04.07.2005 година, когато е бил сключен брачния съюз – в тази връзка е бил съставен Акт за граждански брак № *** година. Също не е спорно, че от бракът си те имат едно дете – К..

По делото е наличен и Брачен Договор от 18.10.2013 година, по силата на които страните са уговорили разделен режим на имуществото си, отделно от това с нормата на чл.5 от него, въззивника К. се е задължил да заплаща месечна издръжка за своята съпруга К. К.а в размер на 1 000/хиляда/ лева, както и за детето си К. – също в размер на 1 000 /хиляда/ лева – по време на брака и при развод между съпрузите. Видно е от същия, че подписите и съдържанието му са били нотариално заверени от страна на свидетеля Н. – Нотариус в град Варна.

От доказателства, издадени от Община Варна, Дирекция “Местни данъци“ се установява, че за периода м.януари – м.декември 2013 г. начислената сума за възнаграждение на ответника К. К. по трудово правоотношение е равна на сумата за удръжки.

Пред ВРС свидетеля Н. сочи, че познава и двете страни, с които е близък; че Брачния Договор е бил подписан в неговата кантора - в тяхно присъствие. Свидетеля Н. е категоричен, че страните са подписали Договора лично пред него.

За въззивника е бил разпитан свидетеля Г., който излага, че познава страните и че според него те са прекрасно семейство; че март 2019 година К. му се обадил, ако е възможно да му помогне финансово, защото отношенията между съпрузите се променили коренно.

За да обоснове становището се основателност на претенцията, ВРС е обсъдил детайлно възраженията на въззивника и е приел, че същите не

почиват на доказателства.

Виждането на въззивния съд е следното:

Правната уредба на брачният договор се съдържа в разпоредбата на чл.37 от СК, като той и следващите уреждат съдържанието му, а именно:правата на страните върху имуществото, което се придобива по време на брака; правата на страните върху притежаваното от тях имущество преди брака; начините на управление и разпореждане с имуществото, включително и със семейното жилище; участието на страните в разходите и задълженията; имуществените последици при развод; издръжката на съпрузите по време на брака, както и при развод; издръжката на децата от брака; други имуществени отношения, доколкото това не противоречи на разпоредбите на СК.Съобразно закона имуществените отношения между страните могат да бъдат уредени и чрез препращане към някой от законовите режими, като не е допустима уговорка предбрачно имущество на една от страните да стане съпружеска имуществена общност.С разпоредбата на чл.37 ал.3 от СК се създава забрана за разпореждания за случай на смърт, но ограничението не се отнася за разпорежданията относно дяловете на съпрузите при прекратяване на уговорена съпружеска имуществена общност.За неуредените с брачния договор имуществени отношения се прилага законовият режим на общност.

Не е спорно по делото, че брачния съюз между страните е бил сключен на 04.07.2005 година /вж.л.10/, а Брачния договор на 18.10.2013 година.Сега действащият СК е обн. Дв, бр. 47 от 23.06.2009 година, като той в § 4, ал. 2 от ПЗР допуска възможност съпрузите и по заварените бракове да могат да уредят имуществените си отношения съобразно предвидения режим в чл.18 СК като в т. 3 от последната разпоредба е посочен договорен режим, т. е. предвидена е възможност и съпрузите по заварени бракове да могат да уредят имуществените си отношения с брачен договор. Наред с това чл.37 ал.3 от СК изрично допуска възможност да бъде сключен брачен договор и по време на брака, какъвто е този случай.Следователно по правилото на чл.40 от СК същият поражда действие от момента на сключването му доколкото в

процесния брачен договор не е определена друга дата.

Неоснователни са възраженията на въззивника, депозирани във въззивната жалба, на същите е бил даден адекватен и съобразен със закона отговор в атакуваното решение. Така например е необосновано възражението, че страните не са подписали Договора или че не са го сторили в нотариалната кантора. По този повод съдът се позовава на показанията на разпитания свидетел, в лицето на нотариус Н., които недвусмислено сочи, че и двамата са се явили и в негово присъствие са положили подписите си.

В съответствие с нормите на чл.26 ал.1 и ал.2 от ЗЗД нищожни са договорите, които противоречат на закона или го заобикалят, както и договорите, които накърняват добрите нрави, включително и договорите върху неоткрити наследства, както и нищожни са договорите, които имат невъзможен предмет, договорите, при които липсва съгласие, предписана от закона форма, основание, както и привидните договори. Съдът е длъжен да разгледа основанията за нищожност според тежестта на порока - от най-тежкия /противоречие със закона или заобикалянето му/ и ако отхвърли наличието на тези пороци, да премине към следващите по-леки /липса на основание, липса на съгласие, привидност, невъзможен предмет и пр. Разпоредбата на чл.43 от СК относно недействителността на брачните договори препраща към недействителността на договорите, т. е. към разпоредбите на чл.26 ЗЗД. Запознавайки се със съдържанието на Брачния договор и разпоредбите на чл.38 СК, съдът приема, че същият не е сключен при твърдяното противоречие на материалния закон. Не е налице и преследване на забранена от закона цел, нито е основателно възражението за липса на съгласие. Това е така, основно защото един договор е сключен при липса на съгласие, когато то е изтръгнато чрез насилие или изразеното от страната признание е без намерение за обвързване, тъй като е дадено на шега или като учебен пример, но във всеки случай без съзнателно намерение на страната да се обвърже с договора. Следователно, за да доведе до нищожност на договора, липсата на съгласие следва да бъде съзнателна. В конкретният случай не е налице нито една от тези хипотези. Също правилно ВРС е отговорил на възражението за накърняване на „Добрите нрави“. Вярно е, че

добрите нрави са неписани правила и норми. Те съществуват като общи принципи, чието нарушаване законодателят е придал правно значение, приравнявайки го по последица с нарушение на закона. Вложеният в това понятие смисъл, следва да се тълкува по такъв начин, че в посочената категория да попадат само онези наложени се правила и норми, които бранят правила, принципи, права и ценности, които са общи за всички правни субекти и чието зачитане е в интерес на обществените отношения като цяло, а не само на интереса на някоя от договарящите страни - справедливост, на добросъвестност и морал в гражданските и търговските взаимоотношения, намерили израз в отделни правни норми, а целта е предотвратяване на несправедливо облагодетелстване. С принципа на справедливостта в гражданските правоотношения се закриля и защитава всеки признат от нормите на гражданското право интерес, като се търси максимално съчетаване на интересите на отделните субекти. В конкретния случай, действително с брачния договор е уговорено въззиваемата и детето, родено от брачния съюз между страните да получават месечно от по 1 000 / хиляда/ лева и това обстоятелство в никакъв случай не накърнява добрите нрави.Обратното – липсата на грижа за семейството би накърнило същите.Правилно ВРС е приел, че подобни клаузи не са в разрез с установените в обществото нравствено- етични правила и не засяга общи правила и принципи, валидни за всички правни субекти. Не е неморално или съпрузите да правят уговарят такива клаузи.Ето защо и според ВОС доколкото с клаузите на процесния брачен договор не се стига до резултат неприемлив от гледна точка разбиранията на обществото като цяло и общоприетите нравствени правила и морал, то договърът не е нищожен поради накърняване на добрите нрави.При това положение доводите на въззивника за нищожност на Брачния договор правилно са приети от ВРС като неоснователни и недоказани.

Съдът приема за неоснователен и другия, изразен в жалбата довод – за липсата на протекла давност.Касае се за периодично плащане, т.е. давностния срок започва да протича от момента на изискуемостта на вземането или октомври, ноември, декември 2018 година и този срок е три години.В случая претенцията е била предявена далеч преди изтичането му – на 09.02.2021 година.И като отговор на последния от

въведените в жалбата доводи от въззивника, съдът заключава, че се касае за неизпълнение на Договорно задължение, а не приложението на чл.149 от СК.

Предвид горното, и с оглед отсъствието на доводи, годни да променят виждането на настоящия съд, е редно решението да бъде потвърдено.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260215 от 06.04.2022 година, постановено по гр.дело № 1966/2021 година, по описа на ВРС, четиринадесети състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____